

Науково-дослідна функція юридичної освіти полягає у створенні нових знань в процесі навчання як викладачами, так і студентами. Взаємний регулярний обмін думками цих суб'єктів, які невинно прагнуть пізнавати нове у юриспруденції і самовдосконалитись, створює унікально сприятливі умови в навчальній аудиторії для глибшого осмислення існуючих і про друкуння нових думок, їх взаємообмін, збагачення і якісне зростання. Пам'ятаємо, що Сократ, Платон та велика кількість інших мислителів стародавніх часів створювали нові знання під час дискутування з приводу різноманітних філософських питань.

Підсумовуючи все вищевикладене, зазначимо, що сукупне виконання юридичною освітою усіх її функцій, передбачає гарантування мобільності студентів – їх можливості навчатися з різних навчальних програм в різних вітчизняних і зарубіжних університетах. При цьому студенти повинні мати можливість передусім навчатися в різних університетах саме України, оскільки тільки специфіка юридичної професії полягає у досконалому знання сутності і змісту вітчизняного законодавства, права, правотворення і правозастосування з урахуванням специфіки правових шкіл (наприклад, Запорізької, Київської, Харківської, Львівської, Одеської) та світогляду українських громадян в різних регіонах України. І вже в другу чергу важливим стає, особливо для юристів-міжнародників [7], навчання за програмами з окремих юридичних предметів в зарубіжних університетах.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про освіту: Закон України від 23.05.1991 р. № 1060 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1060-12>
2. Коротков Э.М. Управление качеством образования: [учеб. пособие для вузов] / Эдуард Михайлович Коротков. – М.: Академический Проект Мир, 2006. – 320 с.
3. Бігун В. Юридична освіта в Україні та США / В'ячеслав Бігун // Юридичний журнал. – 2003. – № 4. – С. 132-136.
4. Козлов Ю.М. Административные правоотношения: [монография] / Юрий Маркович Козлов. – М.: Юрид. лит., 1976. – 184 с.
5. Мартинов М.П. Ключова категорія визначення предмета адміністративно-правового регулювання в сфері юридичної освіти / М.П. Мартинов // Вісник Запорізького національного університету: Збірник наукових праць. Юридичні науки. – 2011. – № 3. – С. 131-136.
6. Рекомендація REC (2004) 4 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам «Про роль Європейської конвенції з прав людини в університетській освіті та професійній підготовці», ухвалена Комітетом Міністрів Ради Європи 12.05.2004 р. на 114-й сесії // Право України. – 2011. – № 11-12. С. 329-333.
7. Тарасюк Б. Юрист на дипломатической службе / Борис Иванович Тарасюк // Юридическая практика. – 29 декабря 2009. – № 52. – С. 19.

УДК 342.924:321 (477)

НОРМАТИВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАСАД ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ: СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ ТА ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Пирожкова Ю.В., к.ю.н., доцент

Запорізький національний університет

Вирішення проблем регіонального розвитку, становлення місцевого самоврядування та вдосконалення відносин “центр-регіони” залежить, насамперед, від інституційного та правового поля для розробки й реалізації державної регіональної політики, що в свою чергу призведе до чіткого розподілу функцій та координації діяльності державних органів управління різного рівня у сфері

територіального розвитку, адже несистемність державної політики та діяльності в цій сфері стала однією з важливих причин стримування комплексного соціально-економічного розвитку та стабільності в державі, ускладнення умов для зміцнення позицій України у міжнародному економічному співробітництві, повільного здійснення ринкових перетворень на місцях, виникнення та загострення багатьох соціальних, економічних, екологічних та інших проблем. В статті охарактеризовані цілі, пріоритетні завдання державної регіональної політики, окреслені недоліки її правового забезпечення та шляхи їх усунення.

Ключові слова: державна регіональна політика, цілі регіональної політики, принципи регіонального розвитку, завдання державної регіональної політики.

Пирожкова Ю.В. НОРМАТИВНОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ ОСНОВ ГОСУДАРСТВЕННОЙ РЕГИОНАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ В УКРАИНЕ: СИСТЕМНЫЙ АНАЛИЗ, ПЕРСПЕКТИВЫ УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ / Запорожский национальный университет, Украина

Решение проблем регионального развития, становление местного самоуправления и усовершенствование отношений «центр-регионы» зависит, прежде всего, от институционального и правового обеспечения, которые станут базой для разработки государственной региональной политики, что в свою очередь обусловит четкое распределение функций и координацию деятельности государственных органов управления в сфере территориального развития разного уровня, так как отсутствие системы в вопросе формирования региональной государственной политики является одной из причин сдерживания комплексного социально-экономического развития и стабильности в государстве. В статье охарактеризованы цели, приоритетные задачи государственной региональной политики, очерчены недостатки правового регулирования и предложены пути их устранения.

Ключевые слова: государственная региональная политика, цели региональной политики, принципы регионального развития, задачи региональной политики.

Pirozhkova Yu.V. POLITICS EFFECTIVE REGIONAL DEVELOPMENT AS A BALANCE OF NATIONAL AND LOCAL INTERESTS: THE PROSPECTS OF IMPROVEMENT OF LEGAL REGULATION / Zaporizhzhia national university, Ukraine

The actual direction of institutional changes in the political system of Ukraine is the reform of public authorities at regional, sub-regional and local levels. The current system of government is too centralized and does not correspond to the objective needs of the country as well as international obligations, in particular in the field of local government. Go to practical steps in the reform of the territorial organization of power hindered defects administrative-territorial structure that was inherited from the Soviet era.

Addressing regional development, establishment and improvement of local self-government relations "center-regions" depends primarily on the institutional and legal framework for the development and implementation of regional policy, which in turn will lead to a clear division of roles and coordination of state administration at various levels in the field of territorial development, as nesystemnist policy and activity in this area has become one of the important reasons of deterrence complex socio-economic development and stability in the country, complications of conditions for strengthening the position of Ukraine in international economic cooperation, the slow implementation of market reforms in the areas of origin and exacerbation of many social, economic, environmental and other problems.

State regional policy is a set of measures to ensure, on the one hand, the integrity of the Ukrainian state as a political, social, economic and legal space on the other - you need to decentralization and deconcentration of management, alignment of economic and social conditions of different regions. The purpose of this policy should be to improve the quality of social and administrative services provided to citizens through decentralization of governance, socio-economic development.

The development of regional policy fundamental importance is the issue of its territorial levels, the resolution of which, in turn, allows to define the range of objects such policies.

However, given the very wide range of laws in the field of analysis, the system of legislative support development and implementation of regional policy in accordance with best European and international experience and has not been created. Existing laws were adopted today at different times, based on different concepts and solve local problems, so it is complementary and harmonized.

Yevointehraiyni processes require the Ukraine in reforming local government to consider the experience of European countries, most of which have formed its own model of regional policy and its system of legislative support.

The article described objectives, priorities of regional policy, outlined the shortcomings of legal support and ways to address them.

Key words: State regional policy, regional policy objectives, principles regionalnogo development objectives of the regional policy.

Актуальним напрямом інституційних змін у політичній системі України є реформа органів публічної влади на регіональному, субрегіональному та місцевому рівнях. Нинішня система державного управління є занадто централізованою і вже не відповідає як об'єктивним потребам країни, так і міжнародним зобов'язанням, зокрема у сфері розвитку місцевого самоврядування. Перехід до практичних кроків у сфері реформування територіальної організації влади

гальмується вадами адміністративно-територіального устрою, що був успадкований від радянських часів.

Вирішення проблем регіонального розвитку, становлення місцевого самоврядування та вдосконалення відносин “центр-регіони” залежить, насамперед, від інституційного та правового поля для розробки й реалізації державної регіональної політики, що в свою чергу призведе до чіткого розподілу функцій та координації діяльності державних органів управління різного рівня у сфері територіального розвитку, адже несистемність державної політики та діяльності в цій сфері стала однією з важливих причин стримування комплексного соціально-економічного розвитку та стабільності в державі, ускладнення умов для зміцнення позицій України у міжнародному економічному співробітництві, повільного здійснення ринкових перетворень на місцях, виникнення та загострення багатьох соціальних, економічних, екологічних та інших проблем.

Необхідність прискорення поступу України на шляху сталого розвитку, економічного зростання, поєднаного з активною соціальною політикою держави, демократизацією всіх складових суспільного життя, потребує формування якісно нової державної регіональної політики [1].

Нормативно-правове регулювання засад державної регіональної політики, як і будь-яка інша діяльність держави потребує належного законодавчого забезпечення. Встановлення правових норм є необхідною умовою та невід’ємною складовою ефективного державного регулювання розвитку територій, оскільки саме в законодавчому полі формуються його основи, визначаються найважливіші параметри й чинники, здійснюється нормативно-правова регламентація. За роки незалежності в Україні активно формується правове поле регулювання розвитку регіонів. Зокрема, розроблено Концепцію державної регіональної політики, Державну стратегію регіонального розвитку на період до 2015 року, прийнято Закон України «Про стимулювання розвитку регіонів», які покликані урегулювати суспільні процеси на регіональному рівні. Проведені дослідження дозволяють констатувати, що на сучасному етапі державотворення, на жаль, залишається недосконалим правове забезпечення державної регіональної політики, відсутній її чіткий алгоритм.

Україна сьогодні знаходиться в процесі обговорення можливої зміни конституційної структури регіонального самоврядування, рушійною силою якого повинні стати децентралізація та регіоналізація. На сучасному етапі розвитку держави стоїть задача створення інституційної структури, що відповідала б принципам, викладеним у “Хартії про місцеве самоврядування” Ради Європи і була б здійсненою у наших умовах. В той же час, така політика повинна проводитись із врахуванням європейських стандартів, аби в довгостроковій перспективі українські регіони мали достатньо економічних та соціальних перспектив для конкуренції з регіонами країн-членів Європейського Союзу.

Отже, зважаючи на вищезазначене, необхідно погодитись із думкою В. Керецмана, що сьогоdnішній етап державотворення дозволяє і вимагає законодавчого закріплення нової ідеології регіональної політики і формування нової архітектури регіонального управління [2].

Метою статті є дослідження цілей, пріоритетних завдань державної регіональної політики, окреслення недоліків її правового забезпечення та шляхів їх усунення.

Вагомий внесок у дослідження державної регіональної політики вклали такі відомі науковці як: В. Білоус, О. Валевський, З. Варналій, С. Галуза, Н. Нижник, Н. Ларіна, О. Коврига, А. Керницький, В. Керецман, В. Кравців, В. Павлов, В. Петренко, С. Романюк, В. Симоненко, В. Тертичка, О. Хорунженко, М. Чумаченко та ін.

Державна регіональна політика являє собою комплекс заходів, що мають забезпечити, з одного боку, цілісність української держави як єдиного політичного, соціально-економічного та правового простору, з іншого – потрібну децентралізацію та деконцентрацію управління, вирівнювання економічних та соціальних умов розвитку різних регіонів. Метою такої політики має стати покращання якості соціальних та управлінських послуг, що надаються громадянам, через децентралізацію управління, забезпечення соціально-економічного розвитку регіонів.

При цьому конкретними цілями регіональної політики мають бути:

- забезпечення цілісності української держави, її територіальної єдності;

- забезпечення ефективності управління регіонами та місцевого самоврядування з точки зору пошуку оптимальної територіальної основи для регіонального самоуправління та місцевого самоврядування;
- розвиток місцевої демократії, забезпечення участі жителів регіону, територіальних громад в ухваленні рішень загальнодержавного значення;
- створення гнучких та ефективних управлінських систем на регіональному та місцевому рівнях;
- економічний і соціальний розвиток території, пошук та залучення нових джерел розвитку;
- організація міжрегіонального співробітництва, в тому числі і з регіонами інших держав [3].

При розробці державної регіональної політики принципового значення набуває питання щодо її територіальних рівнів, вирішення якого, в свою чергу, дозволяє чітко визначити коло об'єктів такої політики.

Під час вирішення питання щодо рівнів державної регіональної політики доцільно використовувати стандарти Європейської регіональної політики, основним рівнем якої є рівень адміністративного управління, що перебуває нижче загальнодержавного. При цьому в ЄС територіальні одиниці визначають відповідно до територіальної класифікації *Nomenclature des unitees territoriales statistiques* (надалі – NUTS) [4].

25 травня 2001 р. Указом Президента України було затверджено Концепцію державної регіональної політики, в якій зазначалося, що безсистемність державної політики у сфері регіонального розвитку стала однією з головних причин стримування комплексного соціально-економічного розвитку, ускладнення умов для зміцнення позицій України у міжнародному економічному співробітництві, повільного здійснення ринкових перетворень на місцях, виникнення та загострення багатьох соціальних, економічних, екологічних та інших проблем.

Головна мета державної регіональної політики в Україні, що її визначено в Концепції державної регіональної політики, полягає у «створенні умов для динамічного, збалансованого соціально-економічного розвитку України та її регіонів, підвищення рівня життя населення, забезпечення додержання гарантованих державою соціальних стандартів для кожного її громадянина незалежно від місця проживання, а також поглиблення процесів ринкової трансформації на основі підвищення ефективності використання потенціалу регіонів, підвищення дійовості управлінських рішень, удосконалення роботи органів державної влади та органів місцевого самоврядування» [1].

До пріоритетних завдань державної регіональної політики, вирішення яких допоможе досягти поставленої мети, правомірно віднесено:

- запровадження моніторингу та оцінки ресурсного потенціалу регіонів та вироблення механізмів його ефективного використання;
- здійснення на інноваційній основі структурної перебудови економіки регіонів;
- поетапне зменшення рівня територіальної диференціації економічного розвитку та соціального забезпечення громадян;
- широкий розвиток підприємництва в регіонах;
- зміцнення економічної інтеграції регіонів;
- підвищення ролі територіальних громад та органів місцевого самоврядування у вирішенні питань регіонального розвитку;
- удосконалення міжбюджетних відносин;
- досягнення продуктивної зайнятості населення;

- вирішення екологічних проблем регіонів;
- наближення законодавства з питань регіональної політики до норм і стандартів Європейського Союзу, розвиток транскордонного співробітництва.

Таким чином, регіональна політика є складовою внутрішньої політики держави і цілому, яка значною мірою визначає спосіб співпраці центральної влади з місцевими органами влади, та в якому напрямі вона спрямовує розвиток територій. Її зміст має відбивати систему заходів щодо управління політичним, економічним, соціальним, етнокультурним розвитком регіону. Тому ключовою проблемою є забезпечення узгодженості державних пріоритетів і місцевих програм соціально-економічного розвитку, стратегій регіонального розвитку [5].

Концепція дала поштовх формуванню нормативно-правового забезпечення державної регіональної політики.

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2001 р. № 437-р «Про заходи щодо реалізації Концепції державної регіональної політики» було затверджено план заходів з реалізації Концепції, який передбачав здійснити цілу низку організаційних заходів та підготувати необхідні проекти законів.

Відтак в Україні у сфері регіонального розвитку діють такі Закони України, які в тій чи іншій мірі регулюють питання формування та реалізації державної регіональної політики: Закон України від 01.07.2010 р. № 2411-VI «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики»; Закон України від 08.09.2005 р. № 2856-IV «Про стимулювання розвитку регіонів»; Закон України від 18.03.2004 р. №1621-IV Про державні цільові програми»; Закон України від 23.03.2000 р. №1602-III «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного та соціального розвитку України»; Закон України від 20.04.2000 р. № 1699-III «Про планування і забудову територій»; Закон України від 07.02.2002 р. №3059-III «Про Генеральну схему планування території України».

Проте, не зважаючи на досить широкий перелік законів у сфері аналізу, система законодавчого забезпечення формування та реалізації державної регіональної політики відповідно до кращого європейського та світового досвіду так і не створена. Чинні на сьогодні закони ухвалювались в різних час, на основі різних концепцій та вирішення локальних завдань, тому не є взаємодоповнюючими та гармонізованими.

Євроінтеграційні процеси вимагають від України при реформуванні місцевого самоврядування зважати на досвід європейських країн, які в своїй більшості мають сформовану власну модель регіональної політики та систему її законодавчого забезпечення.

Про підходи до правового регулювання формування та реалізації політики регіонального розвитку у державах-нових членах ЄС можна зрозуміти із національних законів цих держав, що є в українському перекладі: Польща – Закон «Про принципи підтримки регіонального розвитку», Румунія – Закон «Про регіональний розвиток в Румунії», Словенія – Закон «Про збалансований регіональний розвиток», Угорщина – «Про регіональний розвиток та планування землекористування»

Важливою, з точки зору розуміння європейських підходів до фінансування регіонального розвитку є Постанова (ЄС) № 1080/2006 від 5 липня 2006 р. „Про Європейський фонд регіонального розвитку та скасування Постанови (ЄС) № 1783/1999”

Фактично в кожному із цих законів визначаються: цілі регіональної політики держави, встановлюється ієрархічна система планувальних документів, визначаються території підтримки, регулюються повноваження органів, що відповідальні за розробку та реалізацію планувальних документів розвитку, визначаються інституції відповідальні за здійснення проектів та програм регіонального розвитку, встановлюються джерела та порядок фінансування проектів розвитку, визначаються загальні вимоги щодо створення системи моніторингу регіонального розвитку. Обов'язковим елементом цих законів є також забезпечення участі в процесі розробки планувальних документів усіх зацікавлених суб'єктів – від виконавчої влади до органів місцевого самоврядування, громадських організацій та підприємців [7].

Таким чином, перебування України вже тривалий час на узбіччі європейських інтеграційних процесів не лише не дозволяє залучати значних європейських коштів, а й призводить до

неефективного використання українських бюджетних ресурсів, оскільки інструменти регіональної політики, що застосовуються в Україні, далекі від тих, що позитивно зарекомендували себе не тільки в європейських державах-членах ЄС, а й у державах-кандидатах [8, 45].

Необхідно відзначити, що проектна робота з даного питання тривалий час ведеться досить активно. Так, 17 липня 2010 року був підготовлений Міністерством регіонального розвитку та будівництва України Проект Закону України «Про основи державної регіональної політики». На сучасному етапі в Верховній Раді України зареєстрований проект Закону України «Про засади державної регіональної політики» (до реєстр. № 6462-д від 25.06.2012 р.) [9], який визначає основні правові, економічні, соціальні, екологічні, гуманітарні та організаційні засади державної регіональної політики як складової внутрішньої політики України та має створити ефективну правову базу для активізації регіонального розвитку держави у контексті цілісної розбудови суспільства, системної модернізації національного господарства України, а також для розроблення на основі цього Закону інших необхідних законів та нормативно-правових актів Уряду у сфері регіонального розвитку.

Вивчення даного законопроекту дозволяє виділити його основні недоліки:

- визначення мети державної регіональної політики, де в основі не людина, а абстрактне «створення умов для розвитку регіонів»;
- концептуально змішане розуміння термінів «регіональний» та «місцевий» розвиток, що не відповідає кращій світовій практиці. Невиправдано до об'єктів державної регіональної політики віднесено райони, міста, селища та села;
- відсутні механізми узгодження загальнодержавних та регіональних інтересів, а статус національного координаційного органу не відповідає меті його створення;
- відсутні механізми вироблення, координації, та реалізації політики на рівні регіонів (координаційні ради, агенції регіонального розвитку);
- не виписаний правовий механізм управління коштами державного фонду регіонального розвитку та вимоги до проектів регіонального розвитку, які мають фінансуватись з цього фонду;
- відсутні належні антикорупційні запобіжники та чітка система моніторингу.

Детальне вивчення проекту Закону України «Про засади державної регіональної політики» (до реєстр. № 6462-д від 25.06.2012 р.), дозволяє лише частково підтримати положення-зауваження, що викладені до нього у висновку Головного науково-експертного управління з огляду на наступні зауваження та міркування: у пояснювальній записці до проекту не наведено достатніх аргументів, які засвідчували б необхідність саме прийняття окремого первинного законодавчого акту, а не внесення змін до діючих законів, але не погодитися із частиною висновку щодо необґрунтованості появи у вітчизняному законодавстві ще одного, причому «первинного», законодавчого акту запропонованого змісту [10], адже на нашу думку, ґрунтуючись на попередньо викладеному аналізі законодавства у сфері регіонального розвитку, що склалось в Україні та кращій європейській практиці, можна зробити висновок, що, зважаючи на викладені зауваження, в Україні розробка базового закону є виправданою та необхідною.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про Концепцію державної регіональної політики: Указ Президента України від 25.05.2001 № 341/2001 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 22. – Ст. 983.
2. Керецман В. Проблеми формування регіональної політики та регіонального управління в Україні [Електронний ресурс] / Василь Керецман. – Режим доступу: http://archive.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nvamu_uprav1/2011_3/57.pdf
3. Хоруженко О. Досвід країн Вишеградської групи: політика ефективного регіонального розвитку [Електронний ресурс] / О. Хоруженко. – Режим доступу:

<http://crps.sumynews.com/publications/item/85-dosvid-krayin-vyshegradskoyi-grupy-vprovadzhennya-polityky-efektyvno-go-regionalnogo-rozvytku.html>

4. Nomenclature des unitee territoriales statistiques // Pycroft, Christopher. "The Organization of Local Authorities' European Activities", Public Policy and Administration. – 1995. – Vol. 10. – № 4.
5. Коврига О.С. Особливості інституційних процесів в Україні на регіональному рівні [Електронний ресурс] / О.С. Коврига. – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2008-2/doc/2/22.pdf>
6. Інституційне забезпечення регіональної політики та практика взаємодії органів влади в Україні / Дацишин М., Керецман В. – К.: В-во «К.І.С.», 2007. – 102 с.
7. Аналітична записка Про проект Закону України «Про основи державної регіональної політики», підготовлений Міністерством регіонального розвитку та будівництва України від 17 липня 2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.csi.org.ua/www/?p=1336>
8. Регіональна політика: правове регулювання. Світовий та український досвід / Василь Куйбіда, Анатолій Ткачук, Тетяна Забуковець-Ковачич; заг.ред. Р. Ткачука. – К.: Леста, 2010. – 224 с.
9. Про засади державної регіональної політики: Проект Закону України (до реєстр. №6462-д від 25.06.2012 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua>
10. Про засади державної регіональної політики: Висновок на проект Закону України (до реєстр. №6462-д від 25.06.2012 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua>

УДК 342.922

НАПРЯМИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ДЖЕРЕЛ НОРМ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Саєнко С.І., к.ю.н., доцент

Луганський державний університет внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка

У статті вказується на необхідність виваженого підходу до вдосконалення системи джерел норм адміністративного права України; наводиться характеристика факторів, що впливають на розвиток даної системи; визначається перелік функцій, які має виконувати сучасна система джерел норм адміністративного права України.

Ключові слова: адміністративне право, норми, джерела норм адміністративного права, система, фактори, функції.

Саєнко С.И. НАПРАВЛЕНИЯ РАЗВИТИЯ СИСТЕМЫ ИСТОЧНИКОВ НОРМ АДМИНИСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАИНЫ / Луганский государственный университет внутренних дел имени Э.А. Дидоренко, Украина

Аннотация: в статье указывается на необходимость взвешенного подхода к усовершенствованию системы источников норм административного права Украины; приводится характеристика факторов, которые влияют на развитие данной системы; определяется перечень функций, которые должна выполнять современная система источников норм административного права Украины.

Ключевые слова: административное право, нормы, источники норм административного права, система, факторы, функции.

Sayenko S.I. DIRECTIONS OF DEVELOPMENT OF THE SYSTEM OF SOURCES OF NORMS OF ADMINISTRATIVE LAW OF UKRAINE / Luhansk state university of internal affairs named after E.O. Didorenko, Ukraine

Annotation: In the article attention applies on the necessity of the self-weighted going near the improvement of the modern system of sources of norms of administrative law of Ukraine. An author specifies that it a task is difficult, but it is executable. And although the domestic member of parliament tries to decide it from the